

การสังหารหมู่ที่ซาบราและชาตีลา

ในยามรุ่งสางของศตวรรษที่ 20 การมีอยู่ของชาวยิวในปาเลสไตน์นั้นเรียบง่าย: การกระจายของ **กิบุตซิม** ทางการเกษตร ชุมชนเมืองไม่กี่แห่ง และการฟื้นฟูภาษาฮีบรูที่จำกัดส่วนใหญ่ไว้ที่พิธีกรรมทางศาสนาและการศึกษา ภูมิภาคนี้เริ่มเปลี่ยนไปด้วย **ข้อตกลงฮาวารา (การโอนย้าย)** ปี 1933 และ **การประชุมเอวีอัน** ปี 1938 ซึ่งทั้งสอง—ด้วยวิธีที่แตกต่างกันมาก—อำนวยความสะดวกในการอพยพของชาวยิวจากยุโรปที่อยู่ภายใต้การควบคุมของนาซี ภายในไม่กี่ปี การอพยพทำให้ประชากรชาวยิวในปาเลสไตน์เพิ่มขึ้นหลายเท่า เปลี่ยนแปลงสมดุลประชากรและขอบเขตทางการเมืองของดินแดน

คำประกาศบัลโฟร์ปี 1917 ซึ่งต่อมาถูกนำเข้าไปในเงื่อนไขของ **มандาตอังกฤษ** สัญญาว่าจะสนับสนุน “การสถาปนาบ้านแห่งชาติสำหรับประชาชนชาวยิวในปาเลสไตน์” ในขณะที่—สำคัญยิ่ง—กำหนดว่า “จะไม่ทำสิ่งใดที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิทธิพลเมืองและสิทธิทางศาสนาของชุมชนที่ไม่ใช่ชาวยิวที่มีอยู่” อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ยุคแรกเริ่มของขบวนการไซออนิสต์ ผู้นำของมันได้พูดถึง **การพิชิต** และ **การล่าอาณานิคม** ในฐานะขั้นตอนที่จำเป็นต่อรัฐชาติ นักคิดเช่น เทโอดอร์ เฮอร์ทซล ชายม์ ไวซ์แมน และต่อมา ดาวิด เบน-กูร็อน ไม่ได้หลีกเลี่ยงว่าควรมีรัฐยิวในปาเลสไตน์หรือไม่ แต่เป็นวิธีการรักษาและขยายมันในดินแดนที่ถูกครอบครองอยู่แล้ว

สำหรับประชากรพื้นเมือง—ชาวมุสลิม คริสเตียน และชาวยิว—แนวคิดของการอพยพขนาดใหญ่ภายใต้ มандาต 殖民ก่อให้เกิดทั้งความกังวลและการต่อต้าน การกบฏอาหรับในช่วงปลายทศวรรษ 1930 สะท้อนความกลัวว่าสิ่งที่นำเสนอเป็นที่หลบภัยจากความ **迫害** ในยุโรปกำลังกลายเป็นเครื่องมือในการยึดครองในทางปฏิบัติ สิ่ง que เริ่มต้นเป็นชุมชนคู่ขนานภายใต้การปกครองของออตโตมันกำลังถูกปรับโครงสร้างใหม่ให้เป็นโครงการชาตินิยมที่แข่งขันกันภายใต้การกำกับดูแลของอังกฤษ

นัคบา

ในเดือนพฤศจิกายน 1947 **แผนแบ่งแยกของสหประชาชาติ (มติ 181)** เสนอให้แบ่งดินแดนเป็นสองรัฐ โดย **จัดสรร 56 เปอร์เซ็นต์ของปาเลสไตน์** ให้กับประชากรชาวยิว ซึ่งในขณะนั้นคิดเป็นประมาณหนึ่งในสามของประชากรและเป็นเจ้าของประมาณ **7 เปอร์เซ็นต์ของที่ดิน** สำหรับชนส่วนใหญ่ชาวอาหรับปาเลสไตน์ นี่ดูเหมือนเป็นการยึดครองที่ได้รับการรับรองจากคำสั่งสากลมากกว่าความประนีประนอม เมื่อสงครามกลางเมืองปะทุขึ้นระหว่างชุมชนและอังกฤษก่อนกำลัง กองกำลังไซออนิสต์เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วเพื่อรักษาและขยายดินแดนที่จัดสรรให้พวกเขา

ภายในปี 1948 เหตุการณ์เร่งตัวเกินกว่าการเรียกคืน การต่อสู้ด้วยอาวุธที่กลุ่ม **ไอซี** ฆิการีไซออนิสต์—โดยเฉพาะ **อิรฎุน** และ **เลอี**—นำต่อสู้กับทั้งชุมชนอาหรับและการบริหารอังกฤษ ขยายตัวเป็นการก่อกบฏเปิดเผย การโจมตีด้วยระเบิดและการลอบสังหารของพวกเขายื่นไกลเกินปาเลสไตน์; การโจมตีหนึ่งครั้งแม้แต่โจมตี **สถานทูตอังกฤษในกรุงโรม** หมดแรงและไม่สามารถควบคุมความรุนแรงได้มากขึ้น **อังกฤษสละมандาต** ของตน โดยส่งปัญหาปาเลสไตน์ที่แก้ไขยากไปยัง **สหประชาชาติ** ที่เพิ่งก่อตั้ง

ผลลัพธ์คือ **นัคบา**—“ภัยพิบัติ”—ซึ่งมากกว่า **700,000 ชาวปาเลสไตน์** ถูกขับไล่หรือหนีจากบ้านของพวกเขาท่ามกลางการรณรงค์อย่างเป็นทางการข่มขู่และการทำลาย ลำหู่บ้านถูกทำลาย ครอบครัวกระจัดกระจายไปยังรัฐอาหรับใกล้เคียง และสังคมชาติดังกล่าวถูกถอดประกอบเกือบข้ามคืน สหประชาชาติรับทราบความทุกข์

กรมานของพวกเขาผ่าน **มติ 194** (ธันวาคม 1948) โดยยืนยันสิทธิของผู้ลี้ภัยในการกลับหรือรับค่าชดเชย อย่างไรก็ตาม คำสัญญานั้นไม่เคยถูกบังคับใช้ การไม่บังคับใช้ของมติอนุญาตให้ทั้งอิสราเอลรวมพรมแดนใหม่ของตนและประเทศอาหรับเจ้าภาพปฏิบัติต่อการมีอยู่ของผู้ลี้ภัยเป็น **ชั่วคราว**—สภาพชั่วคราวที่คงอยู่มานานกว่าเจ็ดทศวรรษ

ดีแอสปอราปาเลสไตน์

ความรุนแรงในปี 1948 กังวุ่นซึ่งภูมิภาคชนของชากรักหักพังและการเนรเทศ ระหว่าง **10,000 ถึง 15,000 ชาวปาเลสไตน์** ถูกสังหารระหว่างการสู้รบ ในขณะที่หลายพันคนอื่นๆ ได้รับความเจ็บในการสังหารหมู่และการขับไล่ ขณะที่เมืองและหมู่บ้านล่มลง การวิจัยร่วมสมัย รวมถึงเอกสารที่ละเอียดถี่ถ้วนของนักประวัติศาสตร์ **วาลิด คาลิดี** ใน **All That Remains** บันทึกการทำลาย **มากกว่า 400 หมู่บ้านปาเลสไตน์** บางแห่งถูกลบออกจากแผนที่อย่างสมบูรณ์ ชากรักหักพังของพวกเขาถูกสร้างกับด้วยการตั้งถิ่นฐานอิสราเอลใหม่หรือป่าที่ปลูกโดยกองทัพชาติยิวเพื่อปกปิดร่องรอยของการอยู่อาศัย

ภายในฤดูร้อนปี 1949 **ประชากรผู้ลี้ภัยได้ถึงประมาณ 750,000 คน** จากประชากรอาหรับก่อนสงคราม 1.2 ล้านคน ครอบคลุมหลุมหมืนเป็นคลื่น: ก่อนจากเมืองชายฝั่งเช่น ยาฟฟา ไฮฟา และอักโกะ; จากนั้นจากกาสิสและที่สูงกลางขณะที่民兵ไซออนิสต์—ซึ่งจะรวมเข้ากับ **กองทัพอิสราเอล (IDF)** ในไม่ช้า—รุกคืบภายใต้ **แผนดาเลต** แผนยุทธศาสตร์ที่อนุญาตให้ขับไล่ประชากรจากพื้นที่ที่ถือว่าเป็นศัตรูหรือสำคัญเชิงยุทธศาสตร์

ประเทศใกล้เคียงดูดซับกระแสนุชอย่างไม่เท่าเทียมกัน

- **จอร์แดน** ได้รับส่วนแบ่งที่ใหญ่ที่สุด ประมาณ **350,000 คน** หลายคนซึ่งต่อมาจะได้รับสัญชาติ Jordanian
- **กาซา** ภายใต้การบริหารของอียิปต์ รับประมาณ **200,000 คน** ทำให้แถบแคบของมันบวมเป็นหนึ่งในพื้นที่ที่มีความหนาแน่นสูงที่สุดในโลก
- **เลบานอน** ได้รับประมาณ **100,000–120,000 คน** ซึ่งถูกวางในค่ายที่สร้างขึ้นอย่างรีบร้อนรอบไทร โดอน และเบย์รูต
- **ซีเรีย** ยอมรับ **80,000–90,000 คน** โดยย้ายพวกเขาตามมาสิกัสและอเลโป จำนวนที่น้อยกว่านั้นถึง **อิรัก** และ **อียิปต์โดยตรง** แม้ว่าผู้ลี้ภัยเหล่านี้มักจะย้ายอีกครั้งเพื่อหาความมั่นคงและงาน

สหประชาชาติจัดตั้ง **สำนักช่วยเหลือและงานของสหประชาชาติสำหรับผู้ลี้ภัยปาเลสไตน์ (UNRWA)** ในปี 1949 เพื่อให้อาหาร ที่พัก และการศึกษา อย่างไรก็ตาม มลพดตของหน่วยงาน—ซึ่งตั้งใจเป็นมาตรการมนุษยธรรมชั่วคราวรอการส่งกลับ—กลายเป็นโครงสร้างของ limbo ถาวร ในขณะที่ **มติ 194** ยอมรับสิทธิของผู้ลี้ภัยในการกลับ ชุมชนระหว่างประเทศหรือรัฐอิสราเอลใหม่ไม่ได้ดำเนินการเพื่อบังคับใช้ ประเทศอาหรับเจ้าภาพ โดยอ้างถึงมติที่เดียวกัน ปฏิเสธที่จะให้สัญชาติ โดยยืนยันว่าการทำเช่นนั้นจะทำให้การปฏิเสธของอิสราเอลในการส่งกลับผู้ถูกขับไล่ถูกต้องตามกฎหมาย ดังนั้น ตั้งแต่แรกเริ่ม ผู้ลี้ภัยปี 1948 ถูกจับระหว่างสองการปฏิเสธ: การปฏิเสธการกลับและการปฏิเสธการเป็นเจ้าของ

ผู้ลี้ภัยปาเลสไตน์ในเลบานอน

เลบานอน ประเทศใกล้เคียงปาเลสไตน์ที่เล็กที่สุด สวมภาระที่ไม่สมส่วนกับขนาดและโครงสร้างสังคมที่เปราะบางของมัน เมื่อคลื่นผู้ลี้ภัยแรกข้ามพรมแดนทางใต้ในปี 1948 พวกเขามาถึงด้วยความอ่อนล้า มักเดินเท้าหรือโดยล้อ โดยถือเพียงกุญแจบ้านและเอกสารสิทธิ์ทรัพย์สินที่สูญหาย ประมาณ **100,000 ถึง 120,000 ชาวปาเลสไตน์** เข้าสู่เลบานอนระหว่างปี 1948 และ 1949—ประมาณหนึ่งในหกของประชากรผู้ลี้ภัยทั้งหมดที่สร้าง

โดยสงคราม **สำนักช่วยเหลือสหประชาชาติ (UNRWA)** ที่เพิ่งก่อตั้ง ลงทะเบียน **127,000 คน** ของพวกเขา ภายในปี 1952 โดยตั้งถิ่นฐานครอบครัวในค่ายชั่วคราวใกล้โทร โซดอน ทรีโปลี และซานเมืองเบย์รุต

การต้อนรับของเลบานอนถูกหล่อหลอมโดย **สมดุลนิยาย** ของตัวเอง—การแบ่งปันอำนาจที่ละเอียดอ่อนระหว่าง คริสเตียนมารอไนโท สุนีและชีอะห์มุสลิม และดรูซ—และความกลัวที่แพร่หลายว่าการให้สัญชาติแก่ผู้ลี้ภัยหลักๆ สุนีหลายหมื่นคนจะรบกวนสมดุลนั้น ต่างจากจอร์แดน ซึ่งต่อมาให้สัญชาติแก่ชาวปาเลสไตน์จำนวนมาก เลบานอนรักษาพวกเขาไว้ **ไร้สัญชาติ** โดยเสนอที่พักอาศัยแต่ไม่ใช่สัญชาติ พวกเขาถูกตีตราว่า **แขก** คำที่บ่งชี้ ถึงการคุ้มครองชั่วคราวและการกีดกันทางการเมือง

ในตอนแรก ผู้ลี้ภัยอาศัยอยู่ในเต็นท์ที่ตั้งบนที่ดินโคลน พึ่งพาหลัก UNRWA และความช่วยเหลือฉุกเฉิน ตามเวลา เต็นท์ถูกแทนที่ด้วยกระท่อมหลังคาสังกะสี และต่อมาด้วยกระท่อมคอนกรีต แต่ **ความไม่ถาวรทางกฎหมาย** ของพวกเขายังคงถูกเข้ารหัส ตามกฎหมาย ชาวปาเลสไตน์ถูกห้ามเป็นเจ้าของทรัพย์สิน เข้าร่วมสหภาพแรงงาน หรือทำงานในกว่า 70 อาชีพ รวมถึงการแพทย์ กฎหมาย และวิศวกรรม การเคลื่อนไหวยุโรปและเมืองต้อง ขออนุญาต; การเข้าถึงการศึกษาและการดูแลสุขภาพขึ้นอยู่กับระบบ UNRWA ที่ขาดทุนอย่างต่อเนื่อง

ในที่สุด มีค่ายอย่างเป็นทางการสิบสองแห่ง ตั้งแต่ **อายน์ อัล-ฮิลเวห์** ใกล้โซดอน—ตอนนี้ใหญ่ที่สุดในเลบานอน —ถึง **ชาติลา** และ **บुरुญ อัล-บาราญีห์** ในเบย์รุต ความแออัด很快就ถึงความหนาแน่นที่น่าตกใจ: ในชาติลา **30,000 คนอาศัยอยู่ในพื้นที่น้อยกว่าครึ่งกิโลเมตรสี่เหลี่ยม** โครงสร้างพื้นฐานต่ำ; ระบบท่อระบายน้ำและน้ำ ชะลอตัว; ไฟฟ้ากะพริบไม่กี่ชั่วโมงต่อวัน อย่างไรก็ตาม ท่ามกลางความขาดแคลน ค่ายยังคงกลายเป็นพื้นที่ของความยืดหยุ่น—ด้วยโรงเรียน คลินิก และองค์กรทางการเมืองที่รักษาอัตลักษณ์รวมที่ยึดติดกับ **สิทธิในการกลับ**

เจ้าหน้าที่เลบานอน โดยได้รับการสนับสนุนจากส่วนใหญ่ของโครงสร้างทางการเมือง ยืนยันว่าการมีอยู่ของชาว ปาเลสไตน์เป็นชั่วคราว การยืนยันนี้ไม่ใช่แค่ประชากรศาสตร์ แต่เป็นอุดมการณ์: การรวมผู้ลี้ภัย ถูกโต้แย้ง จะ ละลายการอ้างสิทธิ์เองว่าพวกเขาต้องกลับบ้านเกิดในวันหนึ่ง ผลลัพธ์คือ **การเนรเทศปาเลสไตน์ในเลบานอน กลายเป็นทั้งสถานการณ์มนุษยธรรมและคำแถลงทางการเมือง**—พยานที่มองเห็นได้ของบาดแผลที่โลก อาหรับสาบานว่าจะไม่รักษาให้หายเร็วเกินไป

สิทธิในการกลับ

เป็นเวลาหลายทศวรรษ ค่ายไม่ใช่แค่ภูมิศาสตร์ของการเนรเทศ แต่เป็นภาวะฉุกเฉินทางศีลธรรมที่ลุกโหมซ้ำ ลอน นิกภาพรุ่นที่เกิดในตรอกหลังคาเต็นท์ ที่บ้านของปู่ของคุณมีอยู่เฉพาะในความทรงจำของคุณที่ซ่อนไว้ใต้หมอน —ที่คุณถูกบอก ซ้ำแล้วซ้ำเล่าและเป็นทางการ ว่าคุณอาจไม่เคยเป็นส่วนหนึ่ง หลังจากมากกว่า 30 ปีที่ **สิทธิ ในการกลับ** ยังคงเป็นคำสัญญาบนกระดาษ มติสหประชาชาติสะท้อนแต่ไม่บังคับใช้ และประเทศเจ้าภาพปฏิบัติต่อ การย้ายถิ่นฐานเป็นปัญหาการบริหารชั่วคราว ชาวปาเลสไตน์จำนวนมากในเลบานอนเผชิญกับเลขคณิตศาสตร์ มืดมิด: ไม่มีสัญชาติ งานจำกัด การศึกษาจำกัด และไม่มีเส้นทางกฎหมายในการเรียกคืนที่ดินหรือศักดิ์ศรี ความ ยากจนไม่ใช่แค่วัตถุ; มันเป็นกฎหมาย: สภาวะที่เกิดและเสริมโดยกฎหมายและนโยบายที่ทำให้ความถาวรเป็นไปไม่ได้

ไม่ยากที่จะเห็นว่าสภาวะเช่นนี้ทำให้เกิดความรุนแรง เมื่อการเหยียดหยามทางทหารถูกหยุดชะงักและสถาบันระหว่าง ประเทศล้มเหลวในการส่งมอบการบังคับใช้ ผู้คนธรรมดาเริ่มยื่นมือไปหาเครื่องมือที่เอื้อมือถึง—การเมืองที่จัด ระเบียบก่อน และจากนั้น สำหรับบางคน การต่อต้านด้วยอาวุธ การเกิดขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ (PLO) และกลุ่มกองโจรประกอบของมันต้องถูกอ่านต่อพื้นหลังของการยึดครอง สำหรับผู้ลี้ภัยจำนวนมาก การเหยียด หยัดไม่ใช่นโยบายนามธรรม แต่เป็นการตอบสนองที่เป็นรูปธรรมต่อการอัปยศประจำวัน: การปฏิเสธสิทธิพลเมือง

และสิทธิทางเศรษฐกิจพื้นฐาน การปิดผนึกพรมแดน และการลบล้างบ้านที่เช่า สำหรับประชากรที่เห็นหมู่บ้านถูกทำลายและเพื่อนบ้านถูกขับไล่ในปี 1948 และจากนั้นเห็นระบบระหว่างประเทศยอมรับสิทธิของพวกเขาโดยไม่บังคับใช้ ความรุนแรงเริ่มดูเหมือนภาษาเดียวกันที่สามารถผลิตความสนใจ คินโยก และ—ไม่ว่าจะนำเสรีอย่างไร—ความมั่นคง

พรรคคอมมิวนิสต์ช่วยอธิบายว่าทำไมกลุ่มติดอาวุธจึงตั้งฐานในและรอบค่าย ทำไมพวกเขาจึงจัดบริการสังคมที่นั่น และทำไมค่ายจึงกลายเป็นทหารในเวลาต่อมา มันไม่ยกโทษให้กับความเสียหายที่ตามมา การดำเนินการของกองโจรข้ามพรมแดนอิสราเอลเชิญชวนการตอบโต้ที่ตลกขบขันพลเรือนอย่างหนัก; การลงโทษรวมกันลึกซึ้งซึ่งความกลัวของชาวเลบานอนและให้ข้อแก้ตัวสำหรับมาตรการที่เข้มงวดกว่า สรูป การหันไปสู่งำลังสร้างอุปการะตอบสนองย้อนกลับ: การไร้สัญชาติและการถูกกีดกันผลักดันส่วนของประชากรผู้ลี้ภัยสู่ความรุนแรง; ความรุนแรงกระตุ้นการตอบสนองทางทหารและการทำให้ถูกกฎหมายทางการเมือง; การตอบสนองเหล่านั้นเสริมการกีดกันของผู้ลี้ภัย

เมื่อมองเช่นนี้ การบุกรุกปี 1982—และการสังหารหมู่ที่ตามมาในซาบราและชาติลา—ไม่ใช่การขาดตอนแบบสุ่ม แต่เป็นจุดสิ้นสุดที่หายหน้าของโซ่ที่ถูกหลอมจากสิทธิที่ล้มเหลว การเหยียดหยามที่ถูกตัด และวัฏจักรการตอบโต้ที่เพิ่มขึ้น ความซับซ้อนทางศีลธรรมชัดเจน: รัฐและระบบระหว่างประเทศที่ผลิต limbo ของค่ายรับพิດชอบต่อการสร้างเงื่อนไขที่ผู้คนรู้สึกถูกบังคับให้ต่อต้าน—แต่การต่อต้านที่รับรูปแบบรุนแรง โดยเฉพาะเมื่อมุ่งเป้าไปที่พลเรือน ก็ผลิตผู้เสียหายใหม่และขยายเหวทางศีลธรรม

สิทธิในการต่อต้าน

กฎหมายระหว่างประเทศเองให้ฐานที่มั่นคงบางส่วนสำหรับวิธีที่ตัวเลือกเหล่านั้นถูกต้องตามกฎหมายในภายหลัง ภายใต้ **อนุสัญญาเจนีวาแปดฉบับ** และ **พิธีสารเพิ่มเติมที่ 1 ปี 1977** ประชากรที่อาศัยอยู่ภายใต้ **การยึดครองต่างชาติ** มีสิทธิในการต่อต้านการยึดครองนั้น—รวมถึง ในบางสถานการณ์ ด้วยวิธีการติดอาวุธ—ตราบใดที่การต่อต้านดังกล่าวเคารพการห้ามการมุ่งเป้าไปที่พลเรือน การประชุมใหญ่สหประชาชาติยืนยันหลักการนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าในทศวรรษ 1960 และ 1970 ในมติที่ยอมรับ “ความชอบธรรมของการต่อสู้ของประชาชนภายใต้การครอบงำแบบอาณานิคมและต่างชาติในการใช้อำนาจในการกำหนดชะตากรรมของตนเอง”

ว่ากฎข้อบังคับเหล่านั้นใช้กับชาวปาเลสไตน์ **ที่อาศัยอยู่ในเนเธอร์แลนด์** แทนที่จะอยู่ภายใต้การยึดครองโดยตรงนั้น เป็นที่ถกเถียง ที่ดินและบ้านของพวกเขายังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐอิสราเอล แต่พวกเขาเองถูกขังอยู่ในดินแดนใกล้เคียง ถูกปฏิเสธการกลับ และไร้สัญชาติอย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับนักคิดและนักกฎหมายปาเลสไตน์จำนวนมาก การเนรเทศนั้นไม่ได้ยกเลิกสิทธิในการต่อต้าน; มันย้ายสนามรบเท่านั้น ในมุมมองของพวกเขา สิทธิในการต่อต้านด้วยอาวุธขยายไปถึงประชาชนที่ **การยึดครองของพวกเขาตามพวกเขาข้ามพรมแดน**—ผ่านการขับไล่ การปิดล้อม และการบุกรุกทางทหารเข้าไปในค่ายผู้ลี้ภัยเอง

ในทางปฏิบัติ ข้อโต้แย้งทางกฎหมายเหล่านี้เปลี่ยนแปลงความเป็นจริงที่เกิดขึ้นเพียงเล็กน้อย: อิสราเอลถือว่ากิจกรรมติดอาวุธทั้งหมดจากดินแดนเลบานอนเป็นการรุกราน ในขณะที่เลบานอนปฏิบัติต่อนักสู้ผู้ลี้ภัยเป็นทั้งแขกและภาระ ผลลัพธ์คือรัฐภายในรัฐ—**การมีอยู่แบบกึ่งอัตโนมัติของ PLO ในเลบานอนใต้**—ที่ถูกยอมรับโดยบางกลุ่มและถูกเกลียดชังโดยอื่นๆ ตามการดำเนินไปของทศวรรษ 1970 ค่ายกลายเป็นไม่ใช่แค่สัญลักษณ์ของการยึดครอง แต่เป็นแนวหน้าของความขัดแย้งระดับภูมิภาคที่ขยายตัว

PLO ในเลบานอน

ภายในสิ้นทศวรรษ 1960 ค่ายผู้ลี้ภัยในเลบานอนกลายเป็นศูนย์กลางของขบวนการชาตินิยมปาเลสไตน์ใน
เนรเทศ หลังจาก **สงครามหกวันปี 1967** และการยึดครองของอิสราเอลต่อฝั่งตะวันตกและกาซา กลุ่มต่อต้าน
ปาเลสไตน์พบว่าตัวเองกระจัดกระจายทั่วโลกอาหรับ ฐานของพวกเขาในจอร์แดน ซีเรีย และเลบานอนกลายเป็น
จุดเชื่อมของการต่อสู้ข้ามชาติ

ใน **กันยายน 1970** ภัยพิบัติจอร์แดนขับไล่ PLO หลังจากสงครามกลางเมืองที่เลือดไหลเป็นน้ำที่รู้จักกันในชื่อ
กันยายนดำ พันธของนักสู้หนีไปทางเหนือข้ามพรมแดนสู่เลบานอน ที่ซึ่งค่ายเสนอกึ่งที่หลบภัยและผู้รับสมัครที่
พร้อม การไหลเข้าทำให้สมดุลทางการเมืองของเลบานอนเปลี่ยนไป PLO สร้างการบริหารคู่ขนาน—จัดการ
โรงเรียน โรงพยาบาล และระบบสวัสดิการผ่าน **สมาคมพระจันทร์เสี้ยวแดงปาเลสไตน์** ในขณะที่จัดตั้งปีกติด
อาวุธเช่น **ฟาตาค์ แนวร่วมประชาชนเพื่อการปลดปล่อยปาเลสไตน์ (PFLP)** และ **แนวร่วมประชาธิปไตยเพื่อ
การปลดปล่อยปาเลสไตน์ (DFLP)**

สำหรับผู้ลี้ภัยจำนวนมาก การมาถึงของ PLO เป็นสัญลักษณ์ของการเสริมพลัง: เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ปี 1948
ชาวปาเลสไตน์ไม่ใช่แค่ผู้รับความช่วยเหลือ แต่เป็นตัวแทนของชะตากรรมของตนเอง อย่างไรก็ตาม สำหรับส่วน
ใหญ่ของโครงสร้างทางการเมืองเลบานอน มันดูเหมือนรัฐภายในรัฐ การโจมตีข้ามพรมแดนไปยังอิสราเอลทาง
เหนือถึงจุดการโจมตีทางอากาศตอบโต้ที่สังหารพลเรือนเลบานอนและทำลายโครงสร้างพื้นฐาน ลึกซึ้งความขุ่น
เคืองในหมู่ชุมชนที่ไม่ได้เลือกที่จะเป็นเจ้าภาพสงคราม

การอยู่ร่วมกันที่ไม่มั่นคงระหว่างรัฐเลบานอนและ PLO ถูกทำให้เป็นทางการใน **ข้อตกลงโคโรปี 1969** ซึ่งใกล้เคียง
โดยอียิปต์ มันให้อิสระจำกัดแก่ชาวปาเลสไตน์ภายในค่ายและสิทธิในการพกพาอาวุธเพื่อจุดประสงค์ในการ
ต่อต้านอิสราเอล—การยอมรับที่ไม่มี precedent บนดินแดนอธิปไตยเลบานอน ชั่วคราว การจัดการนี้รักษา
สมดุลที่เปราะบาง: เลบานอนสามารถอ้างความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับสาเหตุปาเลสไตน์ ในขณะที่โยนความรับผิดชอบ
ต่อสวัสดิภาพและความมั่นคงของผู้ลี้ภัย

แต่เมื่อความตึงเครียดภายในของเลบานอนเองแย่ง การจัดการนั้นแตกสลาย พลังทางการเมืองและอิทธิพลทางการเมือง
เมืองของ PLO เติบโตขึ้น เชื่อมโยงมันกับกลุ่มซ้ายและมุสลิมใน **สงครามกลางเมืองเลบานอน 1975–1990** ใน
ขณะที่民兵คริสเตียนฝ่ายขวา โดยเฉพาะ **ฟาลังจิสต์** มาเห็นชาวปาเลสไตน์เป็นทั้งภัยคุกคามประชากรและ
กองทัพต่างชาติ การปะทะกันระหว่างฟาลังจิสต์และกองกำลังที่เชื่อมโยงกับ PLO ปะทุขึ้นทั่วเบย์รูตและทางใต้
เปลี่ยนย่านและค่ายเป็นแนวหน้า

อิสราเอล ซึ่งสังเกตความโกลาหลข้ามพรมแดน เริ่มมองเลบานอนไม่ใช่แค่ภัยคุกคามความมั่นคง แต่เป็นโอกาส
การนำอิสราเอลพยายามทำให้ PLO เป็นกลางทางทหาร ในขณะที่ปลูกฝังพันธมิตรกับ民兵คริสเตียนที่แบ่งปัน
ศัตรูร่วมกัน เริ่มจากปลายทศวรรษ 1970 อิสราเอลจัดหาอาวุธ การฝึก และการสนับสนุนลอจิสติกส์ให้ **กองทัพ
เลบานอนใต้ (SLA)** และองค์ประกอบของ **ขบวนการฟาลังจิสต์** สร้างกองกำลังตัวแทนอย่างมีประสิทธิภาพ
ตามแนวชายแดนทางเหนือ

ใน **มีนาคม 1978** หลังจากการโจมตีของ PLO ต่อทางหลวงชายฝั่งอิสราเอลที่สังหารพลเรือน 38 คน อิสราเอล
เปิดตัว **ปฏิบัติการลิตานี** บุกรุกจนถึงแม่น้ำลิตานีและสังหารพลเรือนเลบานอนและปาเลสไตน์มากกว่า 1,000 คน
แม้ว่าการปฏิบัติการจะถูกอธิบายว่าเป็นมาตรการต่อต้านการก่อการร้าย แต่เป้าหมายพื้นฐานคือผลัก PLO ไปทาง
เหนือและสร้างเขตกันชนที่ลาดตระเวนโดย SLA **กองกำลังชั่วคราวของสหประชาชาติในเลบานอน (UNIFIL)**
ถูกส่งไปในฐานะการตอบสนอง แต่ มาหฺดตของมินอฮ์นแอะ และการมีอยู่ส่วนใหญ่เป็นสัญลักษณ์

หลายปีต่อมาเป็นพยานในวัฏจักรของการเพิ่มขึ้น: การโจมตีของ PLO การโจมตีทางอากาศของอิสราเอล การยิง
ตอบโต้ และการฝังรากลึกที่ละน้อยของทั้งสองฝ่าย ภายใน **1981** เจ้าหน้าที่อิสราเอลอ้างว่ามากกว่า 200 การเสียชีวิต

ชีวิตของอิสราเอลต่อปีจากกระสุนข้ามพรมแดน ในขณะที่เมืองเลบานอนทนต่อการทิ้งระเบิดปกติตอบโต้ ในช่วงเวลาเดียวกัน **จาเรียล ชารอน** รัฐมนตรีกลาโหมอิสราเอลขณะนั้น วางแผนที่กว้างขึ้น—เพื่อขยาย PLO ทางทหาร ขับไล่จากเลบานอน และติดตั้งรัฐบาลนำโดยคริสเตียนที่เป็นมิตรในเบย์รูต

การบุกกรุปี 1982: ปฏิบัติการสันติภาพสำหรับกาลิลี

6 มิถุนายน 1982 อิสราเอลเปิดตัวการบุกกรุขนาดใหญ่ต่อเลบานอนภายใต้ชื่อรหัส **ปฏิบัติการสันติภาพสำหรับกาลิลี** อย่างเป็นทางการ เป้าหมายที่ประกาศไว้จำกัด: ผลักดันกองกำลังกองโจรปาเลสไตน์สี่สิบล้านคนออกจากเหนือของพรมแดนเพื่อหยุดยั้งจรวดข้ามพรมแดน ในความเป็นจริง ขอบเขตของการปฏิบัติการถูกวาดอย่างทะเยอทะยานกว่ามากโดยรัฐมนตรีกลาโหม **จาเรียล ชารอน** และอนุมัติโดยนายกรัฐมนตรี **เมนาเชม เบกิน** เป้าหมายที่ไม่ประกาศรวมถึงการทำลาย **โครงสร้างพื้นฐานทางทหารและการเมืองของ PLO** การขับไล่ผู้นำจากเลบานอน และการติดตั้งรัฐบาลที่สนับสนุนอิสราเอลในเบย์รูตภายใต้ **บาซึร เจเมล** ผู้นำฟาลังซิสต์มารโอนิไท

ขนาดของการโจมตีเปิดเผยเจตนาที่แท้จริง เกือบ **60,000 ทหารอิสราเอล** ที่ได้รับการสนับสนุนจาก **800 รถถัง กองพลเกราะ และฝูงบิน** ข้ามพรมแดนในคลื่นรุกรานที่ประสานงานตามชายฝั่ง ผ่านที่สูงกลาง และหุบเขาเบกาอทางตะวันออก การบุกกรุครอบงำตำแหน่ง UNIFIL และหมู่บ้านเลบานอนอย่างรวดเร็ว โดยรุกคืบไกลเกินขีดจำกัด 40 กิโลเมตรภายในวัน ภายใน 8 มิถุนายน กองทัพอิสราเอลยึด **ไทร์และไซดอน**; ภายใน 14 มิถุนายน **เบย์รูต** เองถูก**包围**—เมืองที่มีพลเรือนเกือบล้านคน ตอนนี้อยู่ภายใต้การล้อม

ค่าใช้จ่ายด้านมนุษยชนน่าตกใจ ตามประมาณการของรัฐบาลเลบานอน **ประมาณ 17,000–18,000 คน**—ส่วนใหญ่พลเรือน—ถูกสังหารในระยะแรกของสงคราม และหลายพันคนอื่นๆ ได้รับบาดเจ็บ ยานทั้งหมดในไซดอนและเบย์รูตตกถูกทำลายภายใต้การทิ้งระเบิดต่อเนื่อง นักข่าวในพื้นที่ รวมถึง **โรเบิร์ต ฟิสก์** และ **โรมัส ฟรีดแมน** อธิบายฉากการทำลายล้างแบบอพอกาลิปติก: โรงพยาบาลที่ทำงานด้วยเทียน ศพกองพะเนินในตรอก และเด็ก ๆ ถูกรองขาขณะค้นหา

การล้อมเบย์รูต

ภายในปลายเดือนมิถุนายน นักสู้ PLO ที่เหลือ—ประมาณ **11,000 คน**—ถูกขุดค้ำในเบย์รูตตะวันตก ล้อมรอบโดยกองทัพอิสราเอล (IDF) จากบกทะเลและอากาศ การล้อมยาวนานเกือบสัปดาห์ ปืนใหญ่และการโจมตีทางอากาศของอิสราเอลขู่ย่านที่มีประชากรหนาแน่นทั้งกลางวันและกลางคืน ตัดไฟ อาหาร และเสบียงทางการแพทย์ โรงพยาบาลเช่นโรงพยาบาลภาษาและมะเร็งเขตถูกครอบงำ จำนวนผู้เสียชีวิตเพิ่มขึ้นทุกวัน นักการทูตตะวันตกเปรียบเทียบการทิ้งระเบิดกับการล้อมสตาลินกราด โดยสังเกตว่าพละกำลังยิงของอิสราเอลต่อประชากรพลเรือนที่ถูกขัง “ไม่สมส่วนอย่างสิ้นเชิง”

ความโกรธเคืองระหว่างประเทศเพิ่มขึ้น **คณะมนตรีความมั่นคงสหประชาชาติ** ปรณามการบุกกรุใน **มติ 508** โดยเรียกร้องให้หยุดยิงทันที ทุตสหรัฐ **ฟิลิป ฮาบีบ** เจจ่าอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อไกล่เกลี่ยการหยุดยิง หลังจากหลายสัปดาห์ของแรงกดดัน สัมพันธ์ถูกบรรลุใน **สิงหาคม 1982**:

- **PLO จะอพยพ** เบย์รูตภายใต้การคุ้มครองของ **กองกำลังนานาชาติ (MNF)** ที่ประกอบด้วยกองทัพสหรัฐ ฝรั่งเศส และอิตาลี
- อิสราเอลจะหยุดรุกคืบและรับประกันความปลอดภัยของพลเรือนที่เหลือ
- MNF จะคงอยู่ชั่วคราวเพื่อกำกับดูการเปลี่ยนผ่านและป้องกันการตอบโต้

ระหว่าง **21 สิงหาคม ถึง 1 กันยายน** เกือบ **14,400 นักสู้ PLO** และครอบครัวของพวกเขาออกจากเบย์รูตไปยัง ตูนิเซีย ซีเรีย และรัฐอาหรับอื่นๆ การอพยพดำเนินการภายใต้การกำกับดูแลระหว่างประเทศและถูกยกย่องในเวลา นั้นว่าเป็นความสำเร็จทางการทูต—การสิ้นสุดที่เป็นระเบียบของการล้อมที่อาจทำให้เลบานอนมั่นคงในที่สุด

แต่สันติภาพพิสูจน์แล้วว่าหลอกลวง อิสราเอลไม่ได้ถอนตัวจากซานเมืองเบย์รูตตามที่สัญญา; กองกำลังของมัน ยังคงพร้อมรบในเมือง ใน **14 กันยายน** เพียงวันหลังจากขบวน PLO สุดท้ายแล่นออกจากท่าเรือ การระเบิด ขนาดใหญ่ฉีกสำนักงานใหญ่ของฟาลังซิสต์ในเบย์รูตตะวันออก สังหารประธานาธิบดีที่เลือก **บาชिर เจเมล**—พันธมิตรหลักของอิสราเอลและรากฐานของวิสัยทัศน์ทางการเมืองหลังสงครามของชาลอน การลอบสังหาร ซึ่ง ถูกกล่าวหาว่าเป็นสมาชิกของพรรคชาตินิยมสังคมนิยมซีเรีย ทำลายแผนของอิสราเอลและจุ่มเลบานอนกลับสู่ ความโกลาหล

การสังหารหมู่ที่ซาบราและชاتيลา

เมื่อรถถังอิสราเอลเข้าสู่ **เบย์รูตตะวันตก** ใน **15 กันยายน 1982** ยาน **ซาบรา** และ **ค่ายผู้ลี้ภัยชاتيลา** ที่อยู่ติด กัน ตั้งอยู่ในพื้นที่ที่พวกเขาประทับตราอย่างรวดเร็ว นี่คือเขตที่มีประชากรหนาแน่น เป็นที่อยู่อาศัยของพลเรือน ประมาณ **20,000–30,000 คน** ส่วนใหญ่เป็นผู้ลี้ภัยปาเลสไตน์และครอบครัวชีอะห์เลบานอนยากจน นักสู้ PLO สุดท้ายได้ออกจากเมืองสองสัปดาห์ก่อน สิ่งที่เหลือคือพลเรือนที่ไม่ติดอาวุธ—ผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก และผู้สูงอายุ— ที่เชื่อว่าพวกเขาอยู่ภายใต้การคุ้มครองของการหยุดยิงที่รับประกันโดยสหรัฐอเมริกาและอิสราเอล

การลอบสังหาร **บาชिर เจเมล** ผู้นำฟาลังซิสต์ ให้ข้อแก้ตัวสำหรับการแก้แค้น ในช่วงบ่ายของ **16 กันยายน รัฐมนตรีกลาโหมอาเรียล ชารอน** และ **หัวหน้ากองบัญชาการราฟาเอล เอแทน** พบกับ **ผู้บัญชาการฟาลัง กิสต์** รวมถึง **เอลิ โอบกา** ที่ฐานบัญชาการกองหน้ากองทัพอิสราเอลใกล้สนามบินนานาชาติเบย์รูต ฟาลังซิสต์ —พันธมิตรใกล้ชิดของอิสราเอล—ได้รับอนุญาตให้เข้าค่าย “เพื่อกำจัดเศษเหลือของผู้ก่อการร้าย” เจ้าหน้าที่ อิสราเอลประสานงานลอจิสติก จัดหาการขนส่ง และล้อมพื้นที่ด้วยกองทัพและยานพาหนะเกราะ พวกเขายิง **ลูกระเบิดส่องสว่าง** ตลอดทั้งคืนเพื่ออำนวยความสะดวกในการดำเนินการของ **民兵**

เมื่อเข้าไปข้างใน หน่วยฟาลังซิสต์เริ่มสังหารโดยไม่เลือกหน้า ภายใน **สี่สิบชั่วโมงถัดไป** จากคำคืนวันพฤหัสบดี จนถึงเช้าวันเสาร์ พวกเขาเคลื่อนจากบ้านไปบ้าน ประหารครอบครัวทั้งครอบครัว ช่มชู้ผู้หญิง และปลัดดันศพลง หลุมฝังศพรวมด้วยรถตัก ผู้เสียหายจำนวนมากถูกยิงจากระยะใกล้; อื่นๆ ถูกสังหารด้วยมีดหรือระเบิดมือ ผู้รอด ชีวิตต่อมาอธิบายถนนที่เรียงรายด้วยศพและกลิ่นเน่าเปื่อยที่เต็มอากาศ

ตลอดการสังหารหมู่ **ทหารอิสราเอลรักษาการปิดล้อม** รอบค่าย ควบคุมจุดเข้าและออก รายงานความโหดร้าย เริ่มซึมเข้าไปยังผู้บัญชาการอิสราเอลทางวิทยุภายในชั่วโมง ผู้สังเกตการณ์จาก **ภาษาต่างประเทศ** และนักข่าวในเขตใกล้เคียงยังเตือนเจ้าหน้าที่ IDF เกี่ยวกับการสังหารหมู่จำนวนมาก อย่างไรก็ตาม กองทัพไม่ได้ แทรกแซง การสังหารดำเนินต่อไปเกือบสองวันเต็มก่อนที่ **民兵**จะได้รับคำสั่งให้ออกในเวลา 08:00 น. ของ **18 กันยายน** หลังจากความโกรธระหว่างประเทศและการประท้วงโดยตรงจากสหรัฐ

ผู้เสียหายและหลักฐาน

จำนวนผู้เสียชีวิตยังคงเป็นที่โต้แย้งแต่ **恐怖** ในทุกการคำนวณ

- **คณะกรรมการภาษาต่างประเทศ** รายงานอย่างน้อย **1,500 ศพที่กู้คืน** โดยมีผู้เสียชีวิตทั้งหมดอาจถึง **3,000**
- **การสอบสวนสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ (1982)** ประมาณการระหว่าง **2,750 ถึง 3,500 คน**

- **คณะกรรมการการคาหาานอิสราเอล** ยืนยัน **700-800 ผู้เสียชีวิตที่ระบุตัวตน** แต่ยอมรับว่าหลายคนเสียชีวิต

ในหมู่ผู้เสียชีวิตมีชาวปาเลสไตน์ ชาวเลบานอนซีอห์ และชาวซีเรียไม่กี่คน—แทบทั้งหมดพลเรือน

ความรับผิดชอบและการสมรู้ร่วมคิด

แม้ว่าการสังหารหมู่จะถูกดำเนินการโดย **民兵ฟาตาคิสต์** แต่ **การมีส่วนร่วมของโครงสร้างคำสั่งอิสราเอล** ในการเปิดใช้งานการปฏิบัติการนั้นไม่สามารถปฏิเสธได้ กองทัพอิสราเอลมี:

- **อนุญาต** ให้ฟาตาคิสต์เข้าค่าย
- **ล้อม** พื้นที่ ป้องกันพลเรือนจากการหลบหนี
- **ส่องสว่าง** ท้องฟ้ายามค่ำคืนเพื่อความสะดวกของผู้สังหาร
- **รับรายงาน** เกี่ยวกับการสังหารหมู่จำนวนมากและไม่ทำอะไรเกือบสองวัน

เมื่อนักข่าวระหว่างประเทศคนแรก—รวมถึง **โรเบิร์ต ฟิชก์ ลอเรน เจนกินส์** และ **เจเน็ต ลี สตีเวนส์**—เข้าสู่ชาติลาในวันที่ 18 กันยายน พวกเขาพบฝันร้าย: ทรอกที่จุดดับด้วยศพ หลุมที่ถูกขุดด้วยรถตักที่เต็มไปด้วยศพ และผู้รอดชีวิตที่เดินเตร่ในซอก ภาพเหล่านั้นเผาไหม้จิตสำนึกโลกและทำลายการอ้างสิทธิ์ของอิสราเอลว่าต้องการ “สันติภาพสำหรับกาลิเลอี”

การสอบสวนและปฏิกริยาระดับโลก

การสังหารหมู่ก่อให้เกิดความโกรธเคืองระหว่างประเทศกันที่ **สมัชชาใหญ่สหประชาชาติ** ใน **มติ 37/123** (ธันวาคม 1982) ประณามมันว่าเป็น “การกระทำของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์” และถือว่าอิสราเอลรับผิดชอบต่อความล้มเหลวในการป้องกัน ในอิสราเอลเอง ความโกรธของสาธารณะถึงระดับที่ไม่เคยมีมาก่อน: ประมาณ **400,000 คน**—เกือบหนึ่งในสิบของประชากร—เดินขบวนใน **เทลอาวีฟ** เรียกร้องความรับผิดชอบ

ภายใต้แรงกดดันจากสาธารณะ รัฐบาลอิสราเอลจัดตั้ง **คณะกรรมการการคาหาานสำหรับการสอบสวน** ในปี 1983 ผลการค้นพบของมันถูกประณาม แต่ถูกเลือกคำอย่างระมัดระวัง คณะกรรมการตัดสินว่า:

- อิสราเอลรับ “**ความรับผิดชอบทางอ้อม**” สำหรับการสังหารหมู่
- **อาเรียล ชารอน** “รับผิดชอบส่วนตัว” ต่อความล้มเหลวในการดำเนินการป้องกันการไหลของเลือดแม้มีคำเตือนที่ชัดเจน
- เจ้าหน้าที่อาวุโสอื่นๆ รวมถึง **ราฟาเอล เอแกน** รับ “ความผิดส่วนตัว”

ชารอนถูกบังคับให้ลาออกจากตำแหน่งรัฐมนตรีกลาโหม แม้ว่าจะยังคงอยู่ในคณะรัฐมนตรีและกลายเป็นนายกรัฐมนตรีสองทศวรรษต่อมา ไม่มีเจ้าหน้าที่อิสราเอลหรือฟาตาคิสต์ถูกดำเนินคดีอาญาใดๆ สำหรับการสังหารถูกดำเนินคดี ในปี 2001 ผู้รอดชีวิตแสวงหาความยุติธรรมผ่าน **คดีอาชญากรรมสงครามเบลเยียม** ต่อชารอนและอื่นๆ แต่คดีถูกยกเลิกด้วยเหตุผลด้านอำนาจศาลในปี 2003

กองกำลังนานาชาติ (MNF)—ซึ่งการถอนตัวก่อนหน้านี้ทิ้งค่ายโดยไร้การปกป้อง—กลับสู่เมย์รูตปลายเดือนกันยายน 1982 แต่การมีอยู่ของมันไม่สามารถยกเลิกสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว ภายในเดือน เกิดความรุนแรงใหม่: การโจมตีด้วยการฆ่าตัวตายต่อกองทัพสหรัฐและฝรั่งเศส การถอนกำลังตะวันตก และการจมลงลึกของเลบานอนสู่ความโกลาหล ท่ามกลางซากปรักหักพังของเมย์รูตตะวันตก ผู้รอดชีวิตจากชาบราและชาติลาฝังศพของพวกเขาลงในหลุมฝังรวมที่ขุดอย่างรีบร้อนและเริ่มงานยาวนานที่มองไม่เห็นของการไว้ทุกข์

ใน **เลบานอน** ชาวบราและชาติลาเล็กซึ่งขาดแคลนภัย สำหรับ民兵คริสเตียน มันปิดผนึกมรดกแห่งความผิดและการแก้แค้น; สำหรับชุมชนชีอะห์และปาเลสไตน์ มันกลายเป็นสัญลักษณ์ของการรวมตัวของความทุกข์ทรมานและความอยุติธรรม สงครามกลางเมืองยืดเยื้ออีกแปดปี กังวุ่นประมาณ **150,000 คน** ก่อนที่ **ข้อตกลงตาสีฟ (1989)** จะฟื้นฟูสันติภาพที่เปราะบางในที่สุด อย่างไรก็ตาม ผู้ลี้ภัยยังคงถูกกีดกันจากพันธสัญญาชาติของข้อตกลงนั้น ยังคงไร้สัญชาติหรือสิทธิในทรัพย์สิน ยังคงถูกขังในค่ายที่เป็นบ้านของพ่อแม่และปู่ย่าตายายของพวกเขา

ในระดับระหว่างประเทศ การสังหารหมู่เปิดเผยขีดจำกัดของกฎหมายมนุษยธรรมเมื่อขาดเจตจำนงทางการเมือง **มติสหประชาชาติ อนุสัญญาเจนีวา** และแนวคิดที่กำลังเกิดของ **“ความรับผิดชอบในการปกป้อง”** ทั้งหมดประกาศหน้าที่ในการป้องกันความโหดร้าย แต่ไม่มีอันไหนถูกแปลเป็นการบังคับใช้ที่ถูกต้อง คดีอาชญากรรมสงครามเบลเยียมต้นทศวรรษ 2000 เปิดประเด็นความรับผิดชอบชั่วคราวแต่สุดท้ายถูกจำกัดโดยการปฏิรูปอำนาจศาล จนถึงวันนี้ ไม่มีศาลใดตัดสินการสังหารในชาวบราและชาติลา

ทางวัฒนธรรม การสังหารหมู่ยังคงอยู่ถึงเป็นบาดแผลและกระจก ภาพยนตร์เช่น **“วอลซ์กับบาชอร์” ของอาร์นิโฟล์แมน (2008)** สืบสวนความทรงจำที่หลอกลอนของทหารอิสราเอลเกี่ยวกับการสมรู้ร่วมคิด; งานวรรณกรรมเช่น **“ประตูแสงอาทิตย์” ของเอลิอัส คูรี** และ **“สงครามชาติ” ของโรเบิร์ต ฟอสก์** บันทึกความหายนะมนุษยด้วย ความใกล้ชิดที่เผาไหม้ สำหรับชาวปาเลสไตน์ วันครบรอบทุกกันยายนเป็นน้อยกว่าการรำลึกมากกว่าเป็นพิธีกรรมของความต่อเนื่อง—การเตือนใจว่าความไร้สัญชาติเดียวกันที่ทิ้งพวกเขาไว้โดยไร้การปกป้องในปี 1982 ยังคงมีอยู่ในค่ายเลบานอนและทั่วดินแดนที่ถูกยึดครอง

สี่ทศวรรษต่อมา **ชาวบราและชาติลา** ยังคงมากกว่าตอนจบทางประวัติศาสตร์; มันเป็นจุดสังเกตทางศีลธรรม มันบังคับให้เผชิญหน้ากับผลที่ตามมาของการย้ายถิ่นฐานที่ไม่ได้รับการรักษา คำสัญญาที่ไม่ถูกบังคับใช้ ความไม่ลงโทษที่ไม่ถูกทำโทษ มันแสดงให้เห็นว่าเมื่อประชาชนทั้งหมดถูกพรากจากความเป็นเจ้าของทางกฎหมาย ความรุนแรงกลายเป็นไม่ใช่การเบี่ยงเบน แต่เป็นความหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่รอเวลาของมัน

ผู้รอดชีวิตจากการสังหารหมู่ตอนนี้แก่ชรา ความทรงจำของพวกเขาอาจหายไปในวันทศทางประวัติศาสตร์ แต่คำให้การของพวกเขา ยังคงอยู่เป็นคำเตือน—ว่าสิทธิของผู้ไร้สัญชาติเป็นมาตรการของมนุษยธรรมของโลก ในที่สุดชาวบราและชาติลาไม่ใช่แค่เรื่องราวของการสังหารหมู่; มันคือเรื่องราวของคำถามที่ยังไม่เสร็จของศตวรรษที่ 20: **ความยุติธรรมสามารถเลื่อนออกไปได้นานแค่ไหนก่อนที่จะประวัติศาสตร์จะทำซ้ำตัวเอง?**

ท้ายบท: ภูมิศาสตร์ของการเนรเทศ

นักบวช และ **ชาวบราและชาติลา** ไม่ใช่โศกนาฏกรรมที่แยกขาด แต่เป็นบทของคอนติอูมเดียว—ประวัติศาสตร์ของมนุษยที่ถูกทำให้มองไม่เห็นโดยอำนาจ กฎหมายที่ประกาศแต่ไม่บังคับใช้ ความทรงจำที่ถูก militarized และถูกลืมสลับกัน แต่ช่วงเวลาของโซ่เหล่านี้เตือนเราว่า ความทุกข์ทรมาน เมื่อไม่ได้รับการยอมรับ สร้างตัวเองใหม่ในรูปแบบใหม่และบนพื้นดินใหม่

คำสัญญาของความยุติธรรมยังคงเป็นส่วนใหญ่เชิงวาทกรรม อย่างไรก็ตาม ความยึดหยุ่นของผู้ที่จำ—ผู้รอดชีวิตที่ยังคงถือกุญแจสู่บ้านที่หายไป เด็กๆ ที่เติบโตในค่ายผู้ลี้ภัยยังคงรอการกลับ—เป็นพยานถึงสิ่งที่ไม่สามารถทำลายได้: การปฏิเสธที่จะปล่อยให้การลบเป็นคำตัดสินสุดท้าย

หากมีบทเรียนในประวัติศาสตร์นี้ มันคือไม่มีหลักประกันที่สร้างบนการยึดครองที่สามารถคงอยู่ได้ และไม่มีสันติภาพที่กีดกันความยุติธรรมที่สามารถคงอยู่ได้ จนกว่าสิทธิของผู้ถูกขังไล่ในการดำรงชีวิตด้วยศักดิ์ศรี—ไม่

ว่าจะผ่านการกลับหรือการเป็นเจ้าของที่ได้รับการยอมรับ—จะได้รับการเคารพ ภูมิศาสตร์ของการเนรเทศจะยังคงขยายตัว และวิญญานของ **ซาบราและชาตีลา** จะเดินเคียงข้างเราทุกคน

อ้างอิง

- Al-Hout, B. N. (2004). **Sabra and Shatila: September 1982**. London: Pluto Press.
- Arens, M. (1982). Statements to the **Washington Post**, June 1982.
- Brynen, R. (2022). **Palestinian Refugees in Lebanon**. Beirut: Institute for Palestine Studies.
- Fisk, R. (1990). **Pity the Nation: Lebanon at War**. Oxford University Press.
- Folman, A. (Director). (2008). **Waltz with Bashir** [Film]. Sony Pictures Classics.
- General Assembly of the United Nations. (1947). **Resolution 181 (II): Future Government of Palestine**.
- General Assembly of the United Nations. (1948). **Resolution 194 (III): Palestine - Progress Report of the United Nations Mediator**.
- General Assembly of the United Nations. (1982). **Resolution 37/123: The Situation in the Middle East**.
- International Committee of the Red Cross (ICRC). (1982). **Field Reports on the Lebanon Conflict**. Geneva.
- Israeli Government. (1983). **Report of the Commission of Inquiry into the Events at the Refugee Camps in Beirut (Kahan Commission)**. Jerusalem: State of Israel.
- Khalidi, W. (1992). **All That Remains: The Palestinian Villages Occupied and Depopulated by Israel in 1948**. Institute for Palestine Studies.
- Khoury, E. (2006). **Gate of the Sun**. New York: Archipelago Books.
- Peteet, J. (2005). **Landscape of Hope and Despair: Palestinian Refugee Camps**. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Security Council of the United Nations. (1982). **Resolutions 508 and 521 (1982): Ceasefire and Situation in Lebanon**.
- Shlaim, A. (2000). **The Iron Wall: Israel and the Arab World**. New York: W. W. Norton.